

Bobocii de la ROMATSA

BOBOC, boboci, s.m. Fig. Începător într-un domeniu; om lipsit de experiență; ageamiu; recrut; student în primul an.

Aceasta este o parte din definiția cuvântului “boboc” luată din dicționarul explicativ al limbii romane, pe care m-am grăbit să-l consult atunci când, vrând să scriu un articol despre noi, m-am regăsit în fața unei imensități albe ce trebuia umplută cu ceva.

Auzisem încă înainte de a fi angajat aici de revista controlorului și acum m-am gândit că ar fi cel mai bun mijloc de a încerca să ne prezentăm, măcar până apucăm să o facem personal.

56 din 600

Am pornit la acest drum în decembrie 1999 împreună cu alți 600 de candidați. Totul a început cu un interviu în limba engleză și română desfășurat pe parcursul a două săptămâni. Interviul a avut ca-

racter eliminătoriu și a fost urmat de vizita medicală, prima de acest gen pentru majoritatea dintre noi. Imediat au urmat probele teoretice, în număr de patru (matematica, engleza, fizica și geografia). Tot examenul a avut ca rezultat alegerea a 56 de potențiali viitori controlori de trafic care aveau să urmeze cursurile Academiei Române de Aviație pe o perioadă de 2 ani.

Am început cursurile pe 1 aprilie 2000. Este de amintit că, înaintea noastră, în septembrie, au început cursurile și prima serie de piloți.

N-am să mă pierd în descrieri amănunțite a orelor noastre de curs, mai ales că și voi ați urmat același drum. Mă voi limita deci la o informație pe care o consider de interes, după ce toată lumea m-a întrebat despre domnul Mălăescu: ei bine, a ieșit la pensie, așa că navigație am făcut cu domnul Bădulescu și cu domnul Moldoveanu. [Adresăm și

pe această cale un ultim omagiu celui care a participat la formarea unui număr considerabil de controlori de trafic aerian și care acum nu mai este printre noi, d-nul Mălăescu].

În anul doi la simulator i-am avut instructori pe domnul Droc, domnul Croitoru pentru partea de ACC, iar pentru TWR-APP pe domnul Luca. La finele celor doi ani de studiu, în august 2002, ne pregăteam pentru examenul de repartizare, examen care avea să decidă unde vom lucra.

În septembrie 2002 am început să lucrăm. Noi, cei de la ACC, am început simulatorul, iar ceilalți au intrat deja în perioada de „on job training”.

Pentru cei mai mulți dintre noi aceasta este cea dintâi slujbă și acum încercăm să vedem diferența dintre teorie și practică, sau mai precis cum să aplicăm cunoștințele teoretice în practică.

Diferența constă în faptul că oricând pot să apară situații imprevizibile și nu numai atât. Fiecare dintre acestea solicită atenția, concentrarea, abilitatea și prezența de spirit (calități sine qua non ale unui controlor de trafic aerian) la cote maxime.

Dar tocmai aici stau frumusețea și farmecul meseriei. Din cele auzite de la colegii cu experiență, meseria are efectul produs de un adevărat microb: odată contaminat, nu i te mai poți sustrage (sau vindeca, dacă vrem să păstrăm registrul).

Cele două luni și-un pic de experiență pe care le-am acumulat par să adeverească această părere, pot să spun.

Proba de foc abia va urma, însă noi sperăm să-i facem față cu brio, așa cum toată lumea așteaptă de la noi.

Începutul este, ca întotdeauna, o etapă dificilă. El presupune, pe lângă exploatarea la maxim a cunoștințelor teoretice, o probă poate mult mai delicată: integrarea

în colectiv, însușirea tuturor acelor atribute care te fac să te consideri, la un moment dat, parte integrantă a unui corp profesional cu o identitate bine definită.

În câteva cuvinte, este vorba de mândria pe care o simte oricine atunci când, întrebând fiind ce meserie are, răspunde "controlor de trafic aerian", și spun asta fără nici o intenție de a aluneca spre patetism sau melodramă.

În fond asta te motivează să te autodepășești, să încerci să devii mai bun în fiecare zi și să eviți plafonarea.

Acestea sunt de obicei capcanele inerente oricărei meserii. Așa că singura „rețetă” care îmi vine în minte este „păstrează-ți entuziasmul, orice s-ar întâmpla, și nu refuza niciodată să înveți ceva nou, mai ales atunci când ai de unde și de la cine” (și noi suntem în această situație privilegiată).

Pentru a continua această idee, îmi face plăcere să reamintesc primirea extraordinară pe care ne-au

făcut-o colegii „veterani” deja în meserie. Faptul că încă de la început am stabilit o comunicare interpersonală de calitate cu aceștia, reprezintă pentru noi o șansă de a învăța din experiența pe care au acumulat-o în anii de meserie. Și cei care au mai lucrat înainte în diferite alte colective, vor înțelege perfect ceea ce vreau să spun: este mult mai ușor să știi de la început unde este pragul, decât să afli după ce ai „dat cu capul”.

O comparație care mi se pare că arată foarte bine „unde suntem” în momentul de față, este cea cu un șofer începător, încă novice în merul cu mașina prin centrul Bucureștiului la ora de vârf. Un pic mirat, poate puțin stângaci în mișcări, dar foarte hotărât ca, în cel mai scurt timp posibil, să devină „a real pro”. Odată cu timpul, experiența ne va oferi siguranță și mai ales încredere. Un lucru știu sigur: am apăsător deja piciorul pe accelerație.

Răzvan Matei - ACC București

